

Список використаних джерел:

1. Колот А.М. Соціальна згуртованість суспільства як доктрина: основні засади, причини актуалізації, складові розвитку // Економічна теорія.– 2010.– №1. – С.18-28.
2. The role of civil society – Alleanza Italiana per lo Sviluppo Sostenibile. URL: <http://asvis.it/agenda-2030/>.
3. Division for Public Administration and Development Management (DPADM), UNDESA. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://publicadministration.un.org/en/About-Us/Who-We-Are>.

Рогульський Олег Іванович,

аспірант,

Науковий керівник – Пахомова Тетяна Іванівна, доктор наук з державного управління, професор, Одеський регіональний інститут державного управління НАДУ при Президентіві України

ФОРМУВАННЯ МОРАЛЬНО-ЕТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ПУБЛІЧНИХ СЛУЖБОВЦІВ, ЯК НЕОБХІДНА СКЛАДОВА ЇХ ПІДГОТОВКИ

Публічний службовець, для більшості людей, є не просто спеціаліст, а людина, яка виступає від імені держави чи місцевої влади. Поведінка службовця, незалежно від того, до якого виду публічної служби належить його посада, його ставлення до справи, до громадян, його мова, зовнішній вигляд формують не тільки його власний авторитет, але й авторитет тієї служби, яку він уособлює.

Показником високої культури публічного управління слугує якість наданих послуг. Такі явища, як низька якість надання адміністративних послуг, недостатня професійність, прояви корупції, хабарництва тощо є свідченням

низького рівня культури управління та, як наслідок, низької конкурентоспроможності нашої держави, про що говорять не високі місця у світових рейтингах, котрі є своєрідною призмою, крізь яку світова спільнота оцінює Україну.

Для забезпечення виконання реформ, що відбуваються в нашій державі та ефективності публічного управління сьогодні вже недостатньо бути професійно підготовленим працівником, мати необхідні знання й достатній досвід роботи, необхідно також уміти встановлювати ділові стосунки зі споживачами управлінських послуг та не допускати упередженості чи перевищення службових повноважень, а це можливо лише за умови постійного дотримання професійної етики, наявності в службовців стійких етичних переконань, розуміння етичних вимог і здатності до моральної службової поведінки.

Світові практики показують, що етизація публічної служби дає можливість гуманізувати суспільні відносини та істотно підвищити ефективність діяльності органів публічної влади. Тому етична підготовка публічних службовців є важливим напрямом адміністративних реформ країн Євросоюзу та розвинутих країн світу. Відповідно це питання є важливим на сьогодні і в Україні.

Серед науковців існує дві різні думки: одні [4, 5] вважають що компетентність і етичність або добросесність це два різних атрибути публічної служби. Інший погляд пропонується науковцями, які вважають етичні аспекти складовою частиною професійної компетентності [2].

Що стосується законодавчого рівня, то Закон України «Про державну службу» підтверджує другу позицію. Ним передбачено, що «здатність особи в межах визначених за посадою повноважень застосовувати спеціальні знання, уміння та навички, виявляти відповідні моральні та ділові якості для належного виконання встановлених завдань і обов'язків, навчання, професійного та особистісного розвитку» [3].

Василевська Т. Е. у своїх дослідженнях вважає, що у змісті професійної компетентності моральні виміри існують не лише як моральні якості

професіоналів, вони виявляються й у певних знаннях, уміннях, навичках тощо професійної діяльності. Тобто моральні аспекти професійної діяльності тісно інтегровано в саме явище професійної компетентності, тому є сенс вести мову про особливий її вид, що відображає ці зрізи [1].

Проаналізувавши думки дослідників, можна зробити висновок, що етична компетенція публічного службовця за своїм змістом є комплексною та складається з теоретичних знань, практичних умінь і навичок у сфері професійної етики, певного набору особистісних якостей, що визначають етичну чутливість та готовність професіонала до реалізації професійної діяльності на основі моральних цінностей, професійно-етичних принципів та вияв етично коректної поведінки в ситуаціях морального вибору.

Етична компетентність публічних службовців складається [1]:

1. з теоретичних знань етичних засад професійної діяльності; сутності, специфіки, основних принципів та норм етики публічної служби; основних положень етичних кодексів публічних службовців, сутності та особливості дії етичної інфраструктури публічної служби;

2. практичних умінь і навичок виконання професійної діяльності, що відповідає нормам і вимогам професійної етики, службового етикету; дотримання моральних принципів та професійно-етичних норм під час прийняття та реалізації управлінських рішень, взаємодії з громадянами та колегами; застосування алгоритмів етично коректного вирішення конфліктів, дій у ситуаціях, що містять корупційні ризики;

3. набору особистісних якостей: чесності, відповідальності, справедливості, доброзичливості, толерантності, тактовності, працелюбності,

4. обов'язковості тощо;

5. етичної чутливості та готовності професіонала до реалізації професійної діяльності на основі моральних цінностей та професійно-етичних принципів, а також вияву етично коректної поведінки в ситуаціях морального вибору.

Враховуючи те, що морально-етична складова присутня у всіх сферах діяльності публічного службовця, то етична компетентність стає базовою у його діяльності.

У зв'язку з цим на систему підготовки публічних службовців покладається важливе завдання забезпечити поряд і з підготовкою професійних компетенцій підготовку морально-етичної культури або етичної компетенції. Виконання цього завдання покращить управлінську культуру в органах публічної влади, покращення надання послуг управлінцями і рівня задоволення населення діяльністю органів публічної влади.

Список використаних джерел:

1. Василевська Т. Е. Етичні компетенції публічних службовців у контексті реформування публічного управління// Теорія та практика державного управління. – 2018. – № 1(60). С. 1–7.

2. Василевська Т. Е., Саламатов В. О., Марушевський Г. Б. Етика державного управління: підручник / за заг. ред. Т. Е. Василевської. Київ: НАДУ, 2015. 204 с.

3. Про державну службу: Закон України від 22 січ. 2016 р. // ВВР України. 2016. № 4. С. 60, ст. 43.

4. Шаіпов А. Ефективність державної служби: як оцінити та досягти?// Українська правда. 2018. 19 лют. URL: <https://www.pravda.com.ua/columns/2018/02/19/7172122/>.

5. International Civil Service Effectiveness Index. URL: <https://www.bsg.ox.ac.uk/internationalcivil-service-effectiveness-index>